

CAROLYN BROWN

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

București
2019

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Secrete și speranțe
Carolyn BrownCopyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, CAROLYN

Secrete și speranțe / Carolyn Brown;

trad. din lb. engleză: Andreea Florescu. – București:
Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3464-1

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111

Capitolul 1

Dacă mai chicoteam o dată, strămătuşa Gert avea să se ridice în capul oaselor din coşciugul ei roz și să-mi arunce o privire urâtă, aşa cum obișnuia să facă încă de când eram mică și nu puteam sta locului în biserică. Gertrude Martin nu putea nici moartă să suporte chicotelile la o înmormântare, cu atât mai puțin la a ei. În timpul vieții, fusese o fată bătrână tranșantă și acidă, iar eu nu mă îndoiam nici o clipă că ar fi putut să îndvie la cel mai slab foșnet făcut de ciorapii mei de nailon numărul șase atunci când îmi încrucisam și îmi descurciseam picioarele.

Ar fi trebuit să dau pe la toaleta femeilor înainte de începerea slujbei. Dar cele patru cești de cafea de dimineață și litrul de cola pe care-l băusem în drum spre biserică nu mi-au ajuns în vezică decât după ce preotul și-a dres glasul și și-a început elogiu, care suna ca și cum avea să dureze o veșnicie și mai bine. Dacă bietul om încerca să strecoare pe mătuşa Gert pe porțile Raiului, cu toții aveam să murim de foame înainte să reușească. Mulțumesc lui Dumnezeu că aveam un baton de Snickers și o pungă de chipsuri cu aromă de barbecue în geantă, plus nouă kilograme de celulită pe coapse. Măcar știam că nu-mi venise rândul să bat la porțile Raiului.

Mi-am încrucișat încă o dată picioarele și am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce spunea preotul ca să nu mă mai gândesc la problema presantă. După două minute, n-a mai mers. Spațiul dintre marginea stranei și perete abia dacă putea fi traversat de o adolescentă anorexică, aşa că ar fi trebuit să iau pe lateral. Era și

asa destul de urat că plecam în mijlocul slujbei de înmormântare, dar amite să mai deranjez și zece membri ai congrezaiei ca să ajung pe mijlocul culoarului, lucru care ar fi făcut-o pe mătușa Gert să-mi arunce mai mult decât o privire urată. Muștruluiala de care aș fi avut parte mi-ar fi transformat vezica într-o stafidă veștejtită.

Am străbătut iute tot drumul până la toaleta femeilor. Până să intru într-una din cele două cabine, îmi suflecasem deja fusta neagră și strâmtă. Am apucat capătul ultramodelator al ciorapilor și am tras cu putere, sfărșind prin a-mi băga o unghie prin țesătură. Credeam că erau făcuți din același material pe care îl foloseau la construcția navetelor spațiale și că nici greutatea excesivă, nici vreun incendiu devastator nu-i puteau distrugе.

Tocmai îmi trăgeam înapoi pe mine ciorapii rupti când ușa s-a deschis și verișoarele mele, Marty și Betsy, au dat buzna în micuța încăpere. Le-am recunoscut de cum au început să vorbească. Fumau încă de pe vremea când erau nevoie să se ascundă în hambar pentru asta, lucru care se simtea din vocile lor – plus că miroseau de parcă abia trecuseră prin focurile sulfuroase ale lui Hades.

– Ne strecurăm și noi înăuntru după ce se termină slujba și spunem că am întârziat și că ne-am aşezat pe bancheta din spate, a zis Marty.

Cât de stupid sună asta? Toată lumea avea să-și dea seama că nu fuseseră la slujbă, și, firește, toată lumea avea să observe că eu plecasem în mijlocul predicii, dar măcar eu tot prinsesem ceva din ea. Îmi doream să fi avut tupeul să le cert pentru că întârziaseră și pentru că se ascundeau în baie, dar n-am avut. Nu la o înmormântare. Nici măcar în toaleta femeilor. Nu era nici locul potrivit și nici momentul. Eram cu mâna pe clanță când mi-am auzit pomenit numele. Am lăsat ușor în jos capacul de la WC și m-am aşezat.

– Trudy a venit? a întrebat Betsy.

– Normal că Trudy e aici. Numai Dumnezeu știe cât încearcă să facă numai ce-i bine. Trudy cea bună și de incredere. Nu s-a răzvrătit niciodată și nici n-o s-o facă. O să rămână copilul cel bun câte zile va avea. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca să aud citindu-se testamentul, a spus Marty.

– Dacă mătușa Gert îți lasă ție casa? Ce-o să faci cu ea? întrebă Betsy.

– O să angajez pe cineva cu un buldozer să-o culce la pământ și o să vând terenul ca să-mi plătesc taxele. N-aș sta în coșmilia aia nici măcar pentru o noapte cu Brad Pitt.

Betsy a chicotit.

– Dacă mi-o lasă mie, o să apelez la o companie de licitații. Îți cer o căruță de bani, dar se ocupă ei de tot. O să vând toate lucrurile într-o singură zi. După ce-mi primesc partea, plec în croazieră.

Înainte ca Marty să răspundă, am auzit zgomotul aprinderii unei brișete. Slavă Domnului că nu erau ferestre în baie, altminteri fulgerul ar fi pătruns înăuntru și ar fi trăsnit-o fiindcă fuma în biserică.

– Casa aia n-o să-ți aducă bani de nici o croazieră, doar dacă nu vrei să închiriezi o barcă de pescuit pe lacul Texoma. Dar sigur o să fie una dintre noi trei. Suntem singurele ei moștenitoare, cu excepția mamei lui Trudy. Dar ea are Alzheimer, așa că Gert n-o să i-o lase ei.

– Biata Trudy! Dumnezeu s-o ajute! a făcut Betsy.

M-am aplecat înainte și am ciulit urechile până când a început să mă doară capul. Ar fi fost prea aiurea să deschid ușa tocmai acum. Ar fi urmat fără îndoială o confruntare, și întotdeauna am urât genul acesta de situații. În plus, voiam să aflu ce făcusem de ajunsesem să fiu *biata și în nevoie de ajutorul lui Dumnezeu*.

– E trist, nu? Dar așa a fost ea mereu. Încă de când eram copii, o convingeam să facă orice. Era atât de oarbă. Ca un struț care-și ține capul în nisip și fundul ăla mare și rotund în aer, a spus Marty.

Mie mi s-a pus un nod în gât. A trebuit să îngheț de zeci de ori până să se ducă. Dacă n-ar fi fost atât de concentrate să mă bârfească, ar fi auzit înghițiturile.

Betsy a chicotit din nou.

– Poate nu oarbă, doar naivă. Habar n-avea de ce se petreceau în jurul ei. Ei chiar îi plăcea de mătușa Gert.

– Oricine o plăcea pe vrăjitoarea aia bătrână merită să orbecăie prin beznă. Las-o să trăiască în ignoranță. Se spune că e o binecuvântare. În plus, Trudy le-a avut mereu pe toate, iar eu am fost invadioasă pe ea. Merită să-și murdăreasă și ea mâinile. Dacă ia casa, o să-și pună la treabă fundulețul ăla durduliu al ei până când o să

pună totul la punct. N-o să mai rămână nici un milieu sau flocușetă urât pe care să nu-l categorisească, a spus Marty.

Îmi simțeam față arzând, pentru că exact la asta mă gândisem încă de când am aflat de moartea mătușii Gert. Lucrurile la care ținea nu valorau prea mult, dar puteau fi date de pomană.

– Așa e Trudy – numai la fapte bune se gândește, de nici nu vede ce are în fața ochilor, a chicotit Betsy. Dă-mi și mie un fum. Crezi că Dumnezeu îi trăsnește pe cei care fumează în biserică? O să trebuiască să ieșim și să ne amestecăm repede prin mulțime, o să treacă o oră până când o să mai putem fuma din nou.

Mi se făcuse pielea de găină. Chiar atât de previzibilă eram?

– Dumnezeu n-o să ne trăsnească pentru că fumăm, dar mătușa Gert ar fi făcut-o. Poate că Drew o să-i bage mintile în cap lui Trudy și o s-o convingă să demoleze casa, a spus Marty. E un avocat deștept. Bănuiesc că lui Trudy oricum nu-i pasă prin ce trebuie să treacă pentru casa aia și pentru câți bani.

Fumul de țigară începuse să se strecoare pe sub ușa cabinei. Mi-am pus o mână la gură ca să nu tușesc. Că tot vorbeam de dezastre. Ar fi fost începutul unui război de familie dacă aş fi fost prinsă acum, fără îndoială. Iar mătușa Gert s-ar fi ridicat din coșciug dacă începeam să ne păruim în baie în timpul funeraliilor ei.

– Crezi că are habar de șmecheriile lui bărbat-su și ale fiică-sii sau a stat atât de mult timp cu capul în nisip, că nici nu-l mai scoate? a întrebat Betsy.

– Dacă nu știe, e proastă, nu oarbă. Toată lumea știe despre Drew, a răspuns Marty. Cum să nu știe și Trudy? Doar tăărășenia a început chiar după prima săptămână de la nunta lor.

Eu m-am încruntat atât de mult, încât am simțit cum îmi apar instantaneu vreo zece riduri noi pe frunte. Ce știa toată lumea despre Drew, în afară de *biata Trudy, Dumnezeu s-o ajute?* Și ce se spunea despre fiica mea, Crystal, și eu nu aflasem?

Marty și-a coborât ușor vocea.

– Ti-aduci aminte când Trudy a rămas peste noapte în Dallas cu Crystal și prietenele acesteia când împlinea Crystal parcă șapte ani ca să le ducă pe puștoaice la Parada Disney pe Gheăță? Lori Lou a trecut pe la mine ca să-mi ceară rețeta pentru salata picantă de pui.

Am prins-o ieșind din casa lui Drew a doua zi de dimineață, când am dus ziarul.

Stomacul mi s-a întors de treizeci și nouă de ori înainte să revină la vechea senzație de greață. Dacă mi s-ar fi făcut rău, m-ar fi auzit, iar eu ar fi trebuit să îndur un milion de scuze cum că ar fi trebuit să-mi zică, dar chiar credeau că știam și că ignoram acest lucru cu bună-știință ca să-mi salvez căsnicia. Să le aud rostind aceste cuvinte era mult mai rău decât micile suspiciuni supărătoare pe care le avusesem de-a lungul anilor. Cele două verișoare ale mele aprinseră luminile și îmi arătaseră cine era Drew cu adevărat, iar acum trebuie să mă confrunt cu situația.

Îmi doream să fi avut la mine micuțul pistol de calibră .22 pe care-l țineam în noptieră. Când îngrijitorul avea să vină să curețe băile bisericii după pomană, le-ar fi găsit acolo pe cele două verișoare ale mele, fiecare cu un glonț în ea. Astă dacă m-ar fi dus mintea să-mi pun pistolul în poșetă, nu batonul de ciocolată.

Îmi zvâcneau urechile și aveam impresia că Betsy urla în gura mare, deși, în realitate, vorbea pe un ton normal.

– Dar știi că Lori Lou n-a fost prima. Scruta cu privirea mulțimea și flirta chiar la petrecerea de nuntă a lui Trudy. Singura care nu știe că Drew este un prost fustangiu, arătos și plin de bani este Trudy. Ea îl crede doar arătos și plin de bani. Mereu am spus că, dacă nu știe, o las să trăiască în ignoranță ei. Am auzit că noua lui jucărie e casiera aia blondă de douăzeci de ani de la banca lor. O cheamă Charity nu știu cum. Trudy se băbește și devine din ce în ce mai sleampătă pe zi ce trece, iar jucăriile lui sunt din ce în ce mai tinere și mai drăguțe. Ai văzut-o și tu, nu-i aşa?

– Știu exact despre cine vorbești. Fiul meu cel mare a invitat-o la o întâlnire. L-a refuzat sec. Acum știu și de ce. Donnie James n-are bani să-i cumpere o mașină Thunderbird nouă-nouă ca Drew.

O clipă de tacere a trecut înainte ca Marty să continue. Norul de fum dovedea faptul că era preocupată să ardă un doi-trei centimetri din țigară înainte să vorbească:

– Charity e suficient de Tânără ca să-i fie fiică. Și ce zici de fuga lui Crystal la Las Vegas, ca să se mărite cu ratatul ăla de prieten al ei?

– Ia stai aşa, a șoptit Betsy, iar eu am auzit ușa de la baie scărtând.

Aș fi putut să le strâng de gât cu un crac al ciorapilor meu ultra-modelatori. Ar fi fost atât de satisfăcător să le văd ochii ieșindu-le din orbite și fețele învinețindu-li-se. Și dacă mi-aș pune ciorapii înapoi pe mine după ce comiteam omorul complet justificabil, nimeni n-ar fi fost vreodată în stare să găsească arma crimei.

– Încep să iasă din biserică. Putem să ne amestecăm acum prin multime, a spus Betsy în șoaptă. Prefă-te tristă și, pentru numele lui Dumnezeu, ia un mentosan! Simt de-aici cum miroși a fum!

Ușa s-a închis, iar eu am putut în sfârșit să respir. Nu mi-am dat seama că-mi ținusem răsuflarea, până când nu a dat năvală afară sub forma unui suspin uriaș. Mi-am sprijinit capul de metalul rece al peretelui cabinei. Răceala lui mă împiedica să leșin acolo. Însă nu și să mă ghenuiesc toată de furie și de durere și să plâng până când a început să mă doară în capul pieptului.

Avusesem întotdeauna familia perfectă, în timp ce verișoarele mele își dăduseră vietile peste cap, având cinci căsnicii ratate la activ. Aflam acum că singura diferență era că familia mea avea un înveliș de glazură, iar ale lor nu.

Mi-am convins picioarele moi ca jeleul să mă susțină, în timp ce un gogoloi de grăsime moale s-a revărsat prin gaura de la ciorapi, firul ducându-se până la genunchi. Dacă nu îmi încrucișam picioarele, biata, șleampăta Trudy poate că ar fi reușit să treacă de pomană fără ca firul să i se ducă până la gleznă. Asemenea lucru ar fi fost cu siguranță o rușine.

Reflexia mea în oglindă aproape că m-a făcut să fug direct la mașină. Dungi negre de rimel se amestecau cu fardul roz de obraz. Aveam ochii umflați. Bărbia nu mi se oprea din tremurat. Am tras adânc aer în piept și am privit în ochii mei verzi. Părul lung și negru arăta de speriat. Ce era de făcut?

Mai întâi trebuia să mă fac prezentabilă. Să mă concentrez pe câte un lucru odată și să trec de partea cu înmormântarea. După aceea, avea să urmeze pomana și citirea testamentului. Și abia apoi urma să mă ocup de ce aveam de gând să-i fac soțului meu.

Am ieșit din toaleta femeilor cu spatele drept și cu un zâmbet fals pe față. O doamnă ține la aparențe și nu-și pierdea niciodată

demnitatea – nici măcar atunci când lumea din jurul ei tocmai s-a năruit în cabina din toaleta femeilor.

Eu, Marty și Betsy trebuia să mergem împreună în limuzina care ne ducea la cimitir pentru ultima parte a slujbei. Şușoteau între ele când eu m-am strecurat înăuntru. Gogoloiul de grăsime care ieșea prin gaura de la ciorapi îmi amintea măcar că aveam o armă mortală la îndemână. Puteam să le sugrum și să le îndes în gură câte o jumătate din batonul de Snickers după ce își dădeau duhul și jur că amândouă ar fi murit înecate, plângând-o pe strămătușa Gert. Nimeni nu s-ar mai îndoii atunci de cuvântul bătrânei și șleampetei Trudy.

– Cum rezisti? m-a întrebat Marty.

– Sunt bine, i-am răspuns eu.

– Dar arăți ca naiba, mi-a spus Betsy.

– Iar tu arăți absolut fabulos, i-am răspuns sarcastică.

Marty i-a luat apărarea.

– Nu-i vorbi așa, Trudy. Ce-ai pătit? Nu vrea decât să te facă să râzi. Nu știam că mătușa Gert a însemnat atât de mult pentru tine. Noi eram bucuroase că babornița a dat în sfârșit colțul și că putem merge la băcănie fără să dăm nas în nas cu ea printre rafturi.

– Nu aşa se vorbește despre morți, le-am spus eu.

– De ce nu? Tu vorbești urât cu cei vii, a replicat Marty.

Am întors capul și m-am uitat pe fereastră.

Și-au dat seama că fie jeleam, fie eram într-o pasă proastă, aşa că au revenit la ultimele bârfe: copilul cui avea probleme cu legea, cine cu cine se culca. Mie nu-mi păsa de ultimele bârfe, dar aş fi vrut să am lista acelor femei stricătoare de căsnicii despre care știau totul. Voiam să văd numele femeilor din Tishomingo, Oklahoma, și din zonele învecinate cu care se culcase soțul meu. Tihna pare întotdeauna să vină cu un preț mare, iar la cum mă durea stomacul, prețul pe care trebuia să-l plătesc ca să-mi țin gura avea să fie un ditamai ulcerul.

La cimitir, odată coborâte din limuzină, am fost conduse de trei bărbăți de la biserică lui Gert. Se purtau de parcă se așteptau să izbucnim într-o criză de plâns și au fost puțin dezamăgiți când au văzut că n-am făcut-o.

Purtătorii de sicriu au așezat coșciugul roz pal pe ridicătura acoperită cu iarbă artificială și toată lumea s-a strâns în cort. Trei scaune așteptau chiar în fața coșciugului ca să fie ocupate de către strănepoatele îndurerate. Sudoarea îmi curgea șiroaie pe gât, inundându-mi fiecare rid găsit și îmbibându-mi banda lată de elastic a sutienului, care-mi intra în coaste. Gogoloul de grăsimi de pe coapsă ieșea prin ciorapi și nici o mișcare nu ar fi putut să-l bage înapoi.

În ciuda durerii, nu mă puteam gândi decât la cum să le omor pe mesagerele acestor vești oribile potrivit căror soțul meu mă înșelase încă de la începutul căsniciei noastre. Ar fi trebuit să-mi zică din ziua când aflaseră, în loc să râdă de asta pe la spatele meu.

– Ne-am adunat astăzi aici ca să-o pomenim pentru ultima oară pe Gertrude Elizabeth Martin. A trăit o viață lungă și fericită, iar acum s-a dus într-un loc mai bun. Și-a împachetat lucrurile și s-a mutat în casa lui Iisus, a spus preotul.

Sper că Iisus era pregătit să-și schimbe stilul de viață odată ce Gert avea să ajungă în rai, pentru că îl așteptau o mulțime de schimbări. Sfântul Petru putea să-și arunce registrul lui negru în care erau trecute numele celor drepti. Mătușa Gert avea să vină cu propria versiune, nouă și adăugită, la subsuoară.

Dascălii au început să cânte „Mărețul har“, dar eu n-am auzit nici un cuvînt. Preotul a spus o rugăciune și, de îndată ce a rostit „Amin“, oamenii s-au adunat în jurul nostru.

– Să fii tare, Trudy, mi-a zis Daisy Black. Gert nu și-ar dori să te jelești mult timp. Agață-te de amintirile fericite.

Dacă aş fi făcut asta, aş fi aterizat numai decât pe fundul meu gras. Femeia asta era sărită?

O altă doamnă măruntică și cu păr cărunt a venit la mine să mă îmbrățișeze și mi-a șoptit:

– Gert a fost o femeie extraordinară. O să-ți fie greu să-i calci pe urme.

– Să mergem la masă, mi-a șoptit Betsy la ureche, îndreptându-se spre limuzina care avea să ne ducă înapoi la biserică.

– Sper că a făcut cineva salată picantă de pui, am zis eu.

Ea a avut bunul-simț să roșească.

– N-am știut că-ți place salata picantă de pui. Adică știu că o faci pentru Drew, pentru că mi-ai spus-o chiar tu, dar n-am știut că e preferată ta.

– Cum să nu-mi placă salata picantă de pui? O fac în fiecare săptămână pentru Drew. Dacă nu o găsește pe masă joi seara, e motiv de divorț.

Era uimitor cât de ușor îmi venea să-i torn cenușă în cap și cât de mult îmi plăcea acest lucru.

Aș fi putut jura că am auzit-o pe Gert șoaptind că o doamnă adevărată putea să îndure tragedia și orice durere cu mândrie și demnitate. Presupun că încerca să-mi spună să am grijă, dar chiar nu-mi păsa de toate cheștile acelea vechi din sud cu care îmi împuia tot timpul capul. Îmi venea să cobor geamul limuzinei și să urlu la singurul nor alb de pe cerul foarte albastru de vară: „Nu-mi vorbi mie de mândrie și demnitate! Îmi vine să omor pe toată lumea și aş începe bucuroasă cu Betsy sau cu Marty – nu contează cu care. Așa că ia-ți sfatul cu tine și du-te cu el în rai, să aranjezi acolo lucrurile! Nu-mi mai șoptică la ureche! Probabil că știai că Drew mă înșală și nu te-ai deranjat să-mi spui!“

Dar n-am făcut-o. În schimb, m-am cufundat într-o tacere adâncă. Ce naiba îmi rămânea de făcut? Cu salariul de la școală nu puteam plăti chiria și facturile nici măcar pentru o garsonieră ca vai de ea de pe malul râului Washita. Mi-am înghițit mândria, m-am înfășurat în roba demnității și am închis ochii. La urma urmelor, era evident că mă înșela de ani buni. Toată lumea din oraș știa asta, dorindu-mi zilnic „să mă ajute Dumnezeu“.

Dacă mătușa Gert ar fi fost și ea în limuzină, mi-ar fi spus să nu mai dau vina pe verișoarele mele, ci pe singura parte responsabilă. Mi-ar fi spus să continui să-mi văd de treburi și să-mi țin capul sus. Mi-ar fi tras un șut în posterior pentru că voiam să omor mesagerii atunci când singura persoană care merită acest lucru era soțul meu mincinos, cu două fețe, care mă înșela.

Marty și-a dres glasul ca să-mi atragă atenția:

– La ce te gândești? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

– La mătușa Gert, am răspuns eu.

Betsy și-a scos pudriera cu oglindă și și-a aplicat un strat proaspăt de ruj roșu aprins.

— Ce-o să fac dacă te alegi cu casa aia oribilă? Noi ne-am hotărât deja ce am face cu hidrojenia aia.

Eu n-am zis nimic.

— Ei bine? a făcut Marty, îmboldindu-mă să răspund.

— Probabil o s-o lase bisericii, iar noi o să ne alegem cu niște bijuterii de-ale ei. Biserica se poate ocupa de vânzarea casei și să folosească banii obținuți ca să cumpere un covor sau un pian nou, și-a dat Betsy cu presupusul. Nu-mi vine să cred că spun asta. Biata mătușă nici nu s-a răcit bine.

Marty și-a strâns buzele și a mijit ochii.

— Nu te mai purta de parcă îți pare rău c-a murit! A fost un ghimpe în coastă. Și sper că nu-mi lasă mie bijuteriile. E ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori. O grămadă de prostii cumpărate de pe la târgurile de vechituri. Nu le-aș purta nici moartă!

Betsy a oftat zgomotos.

— Cel mai probabil o să ne alegem cu niște facturi neplătite de zece ani și cu o casă plină de termite pe care s-o împărțim la trei. O să sfârșim înglodate în datorii din cauza moștenirii noastre.

— Nu vinde pielea ursului din pădure, am izbucnit eu.

Marty a suspinat.

— Ai vorbit exact ca ea. Jur că până și la voce i-ai semănat. O fi intrat spiritul ei în tine?

Privirea urâtă pe care i-am aruncat-o trebuie să fi alungat orice îndoială. S-a cutremurat și s-a uitat pe fereastră tot restul drumului până la biserică. Când dricul-limuzină a oprit, Betsy a chicotit cu intenția de a detensiona atmosfera, însă nu i-a ieșit decât un chităt slab.

— Am ajuns! Masa și citirea testamentului. Suntem gata?

Nu știau cum să iasă mai repede din limuzină. Nu o crezusem pe nici una în stare să alerge cu pantofii lor cu tocuri de opt centimetri, dar chiar asta au făcut. Dacă aş fi încercat să ţin pasul cu ele, aş fi căzut în nas chiar acolo, în parcarea bisericii.

Am parcurs lent holul care ducea în sala de mese. Din câte îmi aminteam, Charity era casiera cu trup zvelt și cu părul blond drept. Păr blond și scurt, că tot veni vorba. Mie îmi plăcea să-mi port

părul scurt și creț, însă Drew îl ura, așa că l-am lăsat să crească, luptându-mă să-l îndrept cu placă și cu fohnul în fiecare zi.

„Du-te la bancă și lovește-l unde-l doare“, îmi spunea vocea mătușii Gert.

Aveam un cont comun de cheltuieli și cel puțin unul de economii. Dacă aş fi desființat acele două conturi, ar fi însemnat să-mi pun capăt căsniciei. El asta ar fi făcut.

Eram oare pregătită să locuiesc în același oraș cu el și să văd fiecare jucărie nouă a lui conducând un nou Thunderbird? La naiba, eu conduceam un Chevrolet Impala vechi de cinci ani!

Unii oameni nu pot mâncă atunci când sunt stresați. Nu e cazul meu. Pentru mine, mâncarea e răspunsul la toate. Depresie. Plictiseală. Furie. Tortul de ciocolată rezolva unghia crescută în carne, iar chipsurile mă scăpau de acnee. Le-am spus asta celulelor mele adipioase atât de mult timp, încât corpul meu a ajuns să mă creadă.

Doamnele de la biserică pregătiseră fiecare rețetă de-a mătușii Gert pe care o aveau în caietele lor. Era salată de cartofi. Pui la grătar. Curcan, copt la foc mic, cu o bucătă de o sută de grame de unt înăuntru, ca să-l mențină fraged. Budincă de pâine din făină de porumb. Chifle proaspăt scoase din cuptor cu unt pe deasupra. Tort de ciocolată cu un strat de glazură de caramel gros de vreo trei centimetri. Tocană de fasole. Plăcintă de cartofi.

Oamenii stăteau la coadă pentru mâncare și vorbeau despre cum mătușa Gert gătise nu știu ce preparat de Ziua Recunoștinței sau despre cum aducea altul de fiecare dată când murea cineva. Era că și cum încercau să se folosească de mâncărurile ei preferate ca să-i dea putere în viață de apoi. Bieții de ei nu știau că mătușa Gert nu avea nevoie de forțe proaspete. L-ar fi doborât și pe Lucifer dacă n-ar fi luat la trântă cu el.

Când am terminat-o de umplut, farfurie avea nevoie disperată de pereți laterali, dar eu eram *din ce în ce mai sleampătă pe zi ce trece*, așa că nu mai conta cum îmi consolam inima îndurerată. Până am reușit să ies de la coadă, singurul loc liber rămas era la dreapta lui Marty și Betsy. Iată-mă acolo, cu o farfurie plină cu cea mai bună mâncare de la Ziua Recunoștinței încoace și uitându-mă